

Trag sebe

Kasavica, Nina Demetra

Undergraduate thesis / Završni rad

2024

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:452608>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-11-09**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Akademija Likovnih Umjetnosti

Sveučilište u Zagrebu

Odsjek za Nove Medije

Završni rad
TRAG SEBE

Mentorica: Nicole Hewitt

Studentica: Nina Demetra Kasavica

Zagreb, 2023.

Kroz svoj rad bavim se ranjivošću, koristim ga kao oblik iscjeljenja i razumijevanja određenog životnog perioda. Uz to se bavim dekonstrukcijom stvarnosti, tj. bavim se nestvarnošću i nepostojanošću. Veliku važnost stavljam na materijale koje koristim i sam proces izrade. Bitan mi je kontakt s materijalima i taktilnost mojih radova jer smatram da tako započinem iskreni diskurs između sebe i svog rada, na kraju i svakog tko taj rad vidi.

Ovaj rad podijeljen je u dvije cjeline. Prva cjelina je instalacija napravljena od gipsa, imitacija fotelje. Drugi dio rada su autoportreti rađeni na fotosenzitivnom papiru. Koristeći fotosenzitivni papir eksperimentiram u foto-laboratoriju s ekspozicijom, koliko vremena treba dati nekom materijalu da reagira na svjetlost. Period koji ovdje navodim je period kada se osjećam neproduktivno i destruktivno. Najveći dio tog perioda provodim na jednom mjestu. Na svojoj fotelji. Odlučila sam taj intiman prostor prenamijeniti, izokrenuti ga. Stvaram rekonstrukciju te fotelje, točnije njen negativ. Nova fotelja je napravljena od gipsa. Gips je materijal koji nije trajan, krhak je i podložan je vanjskim utjecajima. Iz predmeta koji je stvaran, na kojeg se ne obraća toliko pažnje jer je uvijek tu i uvijek ga koristimo stvaram predmet s potpuno drugačijom svrhom i konotacijom. Uspoređujem utjecaj vanjskosti na gips s utjecajem na mene samu. Kroz tu fotelju prikazujem svoje vlastito tijelo. Sljedeći korak je nanijeti fotosenzitivnu emulziju na gipsanu fotelju. Pomoću te emulzije ću prenijeti sebe, točnije svoju siluetu nazad na fotelju, zamrzavajući svoje prisustvo u vremenu provedenom na toj fotelji i sjediniti se još više s njom. Spletom okolnosti ta ideja nije mogla biti izvršena. Umjesto toga sam iskoristila svoje eksperimente na fotosenzitivnom papiru velikih dimenzija na koji sam puštala samo svjetlo ali stavila sebe između izvora svjetlosti i papira i time dobila zanimljive siluete. Isprobavala sam razne pokrete i udaljenosti mog položaja tijela od papira i svjetlosti.

Na drugoj godini fakulteta otkrila sam Anu Mendieta. Radila sam nekoliko prezentacija o njoj iz više predmeta jer me jako doimao njen stav, bunt i kako je to izražavala kroz umjetnost. Kada gledam retrospektivno na faze nastajanja mog rada vidim njen utjecaj na nekim elementima. Htjela sam ostaviti svoj trag na fotelji i ideje su polazile od umjetne kože koju bi radila od agar-agara i stavljala u kalupe svog lica do mahovine koju bi uzgojila u obliku moje siluete. No i bez obzira na to korelacija između mojih silueta i njenih sigurno postoji. Dok ona vodi dijalog između landscape-a i ženskog tijela ja ga vodim sa svojim tijelom i prostorom koji je bio moja stvarnost tokom tog perioda. Dok je za nju odsustvo tijela i ostavljanje siluete metafora za odsutnost nje u njenim mladenačkim danima od njenog doma, njene rodne zemlje. Ona se na neki način tim siluetama stvara konekciju između sebe i univerzuma i vraća se u zemljinu utrobu (svoj početak, rekonekcija). Za mene ta silueta je isto vraćanje u neki trenutak. Ali za mene je to više rekonekcija sa samom sobom, opraštanje samoj sebi. Ostavljam svoju siluetu tu kao da govorim "ja sam tu bila i to sam prošla i to je okej" i kao da ostavljam dio sebe na tom papiru, svoju istinu u tom trenutku i

sve što jesam u trenutku kada sam upalila svjetlo i ostavila svoj trag.

Uz fotelju radim fotografije sebe u javnom prostoru. Fotografije su prvobitno isjecci iz videozapisa, koji je ujedno i performans, u kojem stojim mirno u određenom periodu dok

između mene i kamere prolaze ljudi. Za fotografije su odabrani trenutci točno kada između mene i kamere prolazi netko, te me svojim pokretom djelomično skriva od objektiva. Ti trenutci su stvarnost. Gubim se u ritmu oko sebe, ali ujedno tim stajanjem preuzimam kontrolu nad sobom jer se odmičem iz tog ritma. Te fotografije su pokušaj ostavljanja traga, time su ujedno i autoportreti, iako nisam u prvom planu i nije odmah jasno gdje se nalazim. Fotografije su digitalne ali ih razvijam analogno. Razvijam ih u negativima, odmičem ih od stvarnosti i sebe još više skrivam unutar tih fotografija. Na neki način izmičem sebe iz svog tijela i iz tog trenutka. Ujedno postojim i ne postojim na tim fotografijama, te kroz njih propitkujem svoju postojanost/nepostojanost.

Radeći na svom radu dobila sam tekst o Francesci Woodman. Vidjela sam njene radove i prije ali nisam nikad dublje istraživala o njoj i njenim radovima. Čitajući o njoj pronašla sam se u nekim trenutcima i primijetila neke sličnosti u našim radovima. Kao i ona radim autoportrete koji nisu napravljeni u tradicionalnom smislu. Vjerujem da su i njeni radovi za nju bili način da procesira svoje osjećaje. Dok je njeno okruženje puno intimnije, ona se predstavlja naga i ono što nju skriva od kamere je prostor u kojem se nalazi, tapete, ogledala ili ona sama, u pokretu, a ja sebe stavljam u javni prostor i stojim mirno dok ono što mene skriva je život koji se događa oko mene zajedničko nam je da obje želimo dat do znanja da smo tu ali samo u tom trenutku. Mi postojimo ali i našim postojanjem naglašavamo prolaznost. Gledamo na tu prolaznost na sličan način. Dok je za nju ta prolaznost više prolaznost života za mene je trenutka. Dijelimo to što želimo ostaviti samo fragment sebe, pod našim uvjetima. Samo eksperimentiranje s fotosenzitivnim papirom mogu povezati s onim što je ona radila. Drugačiji je pristup ali ideja je ista. Dijelimo i to što kroz naše radove istražujemo sebe i našu prirodu i na neki način eksperimentiramo s prolaznošću vremena, onim što je bilo, što je i što će biti. Bar sam ju tako shvatila.